

Sygn. akt III AUa 325/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Lucyna Ramlo
Sędziowie:	SSA Grażyna Czyżak (spr.) SSO del. Joanna Janiszewska-Ziołek
Protokolant:	stażysta Anita Musijowska

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2016 r. w Gdańsku

sprawy M. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 listopada 2015 r., sygn. akt VIII U 1170/15

oddala apelację.

SSA Grażyna Czyżak SSA Lucyna Ramlo SSO del. Joanna Janiszewska-Ziołek

Sygn. akt III AUa 325/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 28 sierpnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu M. F. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w warunkach szczególnych, bowiem nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Do pracy w warunkach szczególnych nie uwzględnił okresu zatrudnienia ubezpieczonego od 4 października 1972 roku do 31 sierpnia 1991 roku.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony M. F. domagał się przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w warunkach szczególnych, w tym uwzględnienia do pracy w warunkach szczególnych powyższego okresu zatrudnienia. Podniósł, iż w tym okresie pracował w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji i Usług (...) Zakład Produkcji

(...) w N., które było przedsiębiorstwem górniczym i stanowiska pracy w nim należy traktować jako pracę w warunkach szczególnych. Wskazał, iż wykonywała pracę ślusarza remontowego w terenie, przy ciągłym utrzymaniu ruchu zakładu górniczego, dokonując napraw bieżących i remontów maszyn oraz urządzeń.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie. Wskazał, iż nie uwzględnił ww. okresu do pracy w warunkach szczególnych, bowiem pracodawca w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych z 1 września 2000 roku powołuje zarządzenie resortowe branży budowlanej, a ubezpieczony wykonywał pracę pod ziemią w górnictwie, na stanowisku ślusarza.

Sąd Okręgowy Gdańsku – VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 27 listopada 2015 r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał M. F. prawo do emerytury, poczynając od dnia 10 sierpnia 2015r. (pkt 1) oraz stwierdził, że pozwany organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (pkt 2), sygn.. akt VIII U 1170/15.

Sąd Okręgowy orzekał na podstawie następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych.

Ubezpieczony M. F., urodzony (...), w okresie od 4 października 1972 roku do 31 sierpnia 1991 roku był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji i Usług (...) w G. - Zakład Produkcji (...) w N. w charakterze ślusarza.

Przedsiębiorstwo wydobywało i przetwarzało kruszywo dla budownictwa. W skali roku wielkość wydobycia wynosiła ok. 750 ton. Przedsiębiorstwo pozostawało pod nadzorem Urzędu Górniczego z siedzibą w P. ze względu na wielkość wydobycia oraz pod zarządem Ministerstwa Budownictwa. Zakład Produkcji (...) w N. działał na obszarze ok. 30 ha. W przedsiębiorstwie były baraki przenośne, nie było typowych warsztatów, bowiem przedsiębiorstwo przenosiło się za kopalnią. W barakach przechowywane były urządzenia do remontów.

Ubezpieczony wykonywał pracę wyłącznie w terenie, w sezonie letnim na trzy zmiany, w okresie zimowym na dwie lub jedną, w zależności od pogody. Do jego obowiązków należała naprawa maszyn i urządzeń, tj. koparek, przenośników. Z dniem 15 grudnia 1986 roku sprawował funkcję brygadzysty, jednocześnie wykonując czynności ślusarza.

W okresie zatrudnienia w powyższym przedsiębiorstwie ubezpieczony zdobył uprawnienia spawalnicze gazowe i elektryczne oraz tytuł mistrza w zawodzie ślusarza maszynowego.

Dnia 20 lipca 2015 roku ubezpieczony wniósł o przyznanie prawa do emerytury. Jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, jednakże wniósł o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa. W toku postępowania przed organem rentowym udowodnił 26 lat, 2 miesiące i 22 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Z uwagi na brak 15 lat pracy w szczególnych warunkach pozwany odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury.

Stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumenty złożone do akt sprawy, w tym do akt ubezpieczeniowych, akt osobowych, których wiarygodność nie była kwestionowana w trakcie postępowania przez żadną ze stron, zatem również Sąd uznał je za miarodajne dla dokonania ustaleń. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków A. J., J. S. oraz ubezpieczonego przesłuchanego w charakterze strony jako zgodnym, logicznym, spójnym, wzajemnie się potwierdzającym oraz zgodnym z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd I instancji przytoczył, że zgodnie z treścią przepisu art. 184 ustawy z dnia

17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet, okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet, nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wnioski o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Ubezpieczony swoje prawo do emerytury w obniżonym do 60 lat wieku emerytalnym wiąże z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych, a zatem stosownie do art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej wymaganym jest, aby wykazał on na dzień 1 stycznia 1999 roku 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, ze zm.), tj. pracy wymienionej w wykazie A tegoż rozporządzenia.

Zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 ww. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Sąd Okręgowy wskazał, że bezspornym jest, iż ubezpieczony ukończył 60 rok życia, udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat oraz jest członkiem OFE, jednakże wniósł o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa. Zatem poza 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych przebyty do dnia 1 stycznia 1999 roku, ubezpieczony spełnia wszystkie pozostałe wymienione w art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej warunki do przyznania dochodzonego świadczenia.

Wobec powyższego przedmiotem sporu pozostawało jedynie ustalenie, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach może zostać uznany okres zatrudnienia ubezpieczonego od 4 października 1972 roku do 31 sierpnia 1991 roku.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pod kątem charakteru pracy ubezpieczonego w powyższym okresie wyraźnie wskazuje, w ocenie Sądu Okręgowego, iż była to praca w warunkach szczególnych.

Charakter wykonywanych przez ubezpieczonego czynności w ww. spornym okresie wskazali przesłuchani w sprawie świadkowie: A. J. oraz J. S.. Byli współpracownikami ubezpieczonego w spornym okresie, mogli więc zaobserwować wykonywane przez niego czynności. Na podstawie ich zeznań można niewątpliwie stwierdzić, iż ubezpieczony, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, w okresie od 4 października 1972 roku do 31 sierpnia 1991 roku wykonywał pracę ślusarza. Nadto, świadkowie wskazali na specyfikę pracy przedsiębiorstwa. Zeznania świadków zgodne były z zeznaniami ubezpieczonego przesłuchanego w charakterze strony.

W oparciu o powyższe zeznania Sąd I instancji wykluczył, iż ubezpieczony w spornym okresie wykonywał pracę ślusarza warsztatowego. W przedsiębiorstwie nie było bowiem warsztatów, były jedynie przenośne baraki. Dlatego Sąd dał wiarę świadectwu pracy i świadectwu wykonywania pracy w warunkach szczególnych jedynie częściowo.

Ww. dokumenty nie są dokumentami urzędowymi w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot je wydający nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo

zaświadczone. Natomiast omawiane dokumenty traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., które stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w danych dokumentach. Dokumenty takie podlegają kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nich faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej w nich podstawy prawnej.

Angaże ze spornego okresu zatrudnienia ubezpieczonego zawierają nazwy stanowiska pracy ubezpieczonego naprzemiennie: ślusarz, ślusarz warsztatowy, ślusarz – spawacz. Jednakże to nie nazwa stanowiska pracy decyduje o pracy w warunkach szczególnych, a charakter wykonywanych czynności. Jak już zostało wskazane, charakter wykonywanych czynności Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków i przesłuchania ubezpieczonego.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że w okresie od 4 października 1972 roku do 31 sierpnia 1991 roku ubezpieczony, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, pracował w charakterze ślusarza, a więc wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienioną w wykazie A, dziale I, poz. 1 cytowanego rozporządzenia, tj. prace pod ziemią.

Dodatkowo Sąd podkreślił, iż stanowisko ślusarza wymienione zostało pod nr 30, poz. 1 (prace pod ziemią), w dziale I (w górnictwie), w wykazie A stanowiącym załącznik Nr 1 do Zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 1 sierpnia 1983 roku (kserokopia w aktach ZUS). Wbrew twierdzeniu pozwanego, postępowanie dowodowe w sprawie wykazało, iż przedsiębiorstwo (...) w G. należało do branży budowlanej, wydobywało i przetwarzało kruszywo dla budownictwa.

Uwzględnienie spornego okresu w wymiarze 18 lat, 10 miesięcy i 22 dni wskazuje, iż staż pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych jest dłuższy niż wymagany ustawą okres 15-letni. Zgodnie z przepisem § 4 cytowanego rozporządzenia, spełnienie tego wymogu powoduje przyznanie ubezpieczonemu świadczenia emerytalnego w wieku obniżonym.

W ocenie Sądu I instancji ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ osiągnął 60 rok życia, udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat, wniósł o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa, a także, po uwzględnieniu przez Sąd do okresów pracy w warunkach szczególnych spornego okresu zatrudnienia, spełnił przesłankę co najmniej 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach.

W konkluzji, z wyżej przytoczonych względów, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami w pkt I wyroku zmienił decyzję organu rentowego i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od ukończenia 60 lat, mając na uwadze dyspozycję art. 129 w zw. z art. 100 ust. 1 cyt. ustawy emerytalnej.

Działając na podstawie przepisu art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd Okręgowy w pkt II wyroku, stwierdził, że pozwany nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, bowiem poczynienie wiążących ustaleń co do charakteru zatrudnienia ubezpieczonego w spornym okresie, mających wpływ na prawo do wnioskowanego świadczenia, nastąpiło na etapie postępowania sądowego – w drodze zeznań świadków i przesłuchania ubezpieczonego.

Apelację od wyroku wywiódł pozwany organ rentowy, zaskarżając go w całości i zarzucając:

- obrazę przepisu art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez przyjęcie, iż wnioskodawca spełnił wszystkie warunki do przyznania prawa do emerytury,

- naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. - poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające m.in. na dokonaniu błędnej oceny materiału dowodowego oraz przyjęciu, iż wyjaśnienia wnioskodawcy oraz zeznania świadków stanowią wystarczający dowód potwierdzający wykonywanie pracy w szczególnych warunkach, na stanowisku ślusarza warsztatowego oraz ślusarza spawacza, podczas gdy -normodawca dla uwzględnienia pracy jako wykonywanej w szczególnych warunkach wymaga wykonywania jej w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią (zgodnie z poz. 1 działu I wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze).

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono, iż ZUS nie zaliczył wnioskodawcy spornego okresu pracy jako okresu pracy w szczególnych warunkach z uwagi na fakt,

iż z przedłożonych do akt świadectwa pracy z dnia 31 sierpnia 1991 r. ani ze świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 1 września 2000 r. (karta 14 akt ZUS) nie wynika, że ubezpieczony wykonywał pracę ślusarza warsztatowego pod ziemią.

Z przywołanych dokumentów wynika, iż od dnia 04.10.1972 r. do dnia 31.08.1991 r. wnioskodawca pracował na stanowisku ślusarza warsztatowego.

Pozwany podniósł, iż o ile fakt świadczenia przez ubezpieczonego pracy na stanowisku ślusarza (co zdaje się akcentować Sąd w uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku) nie stanowił dla organu rentowego wątpliwości, o tyle charakter pracy ubezpieczonego budzi już poważne wątpliwości Zakładu. W ocenie organu rentowego fakt, wykonywania przez ubezpieczonego pracy w pełnym wymiarze jego czasu pracy pod ziemią nie został udowodniony ani przy pomocy dokumentów w postaci: świadectwa pracy, świadectwa pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, czy też w angażach, ale również w sposób jednoznaczny w oparciu o zeznania świadków. Organ wskazał, że z faktu,

iż postępowanie dowodowe w sprawie wykazało, że przedsiębiorstwo (...) w G. należało do branży budowlanej, wydobywało i przetwarzało kruszywo dla budownictwa nie można wysnuć wniosku, że osoby zatrudnione jako „ślusarze warsztatowi” bądź „ślusarze spawacze” siłą rzeczy musieli wykonywać swą pracę pod ziemią i to dodatku w pełnym wymiarze czasu pracy. O powyższym fakcie nie musi także decydować fakt, iż w spornym okresie pracodawca nie dysponował warsztatami, lecz udostępniał swoim pracownikom przenośne baraki.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczony wniósł o oddalenie apelacji w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie. Zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego okazał się prawidłowy, aczkolwiek częściowo z innych powodów niż wskazane w jego uzasadnieniu.

Przedmiotem sporu między stronami było, czy wnioskodawca M. F. spełnił kumulatywne przesłanki warunkujące nabycie prawa do emerytury w wieku obniżonym, przewidzianej w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227

ze zm.) w zw. z art. 32 tej ustawy, w szczególności przesłankę legitymowania się 15 latami pracy w warunkach szczególnych.

We wskazanym powyżej zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c.,

nie popełnił też uchybień w zakresie ustalonych faktów, które mogłyby uzasadnić ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. Błędna kwalifikacja prawna spornego okresu zatrudnienia wnioskodawcy przez Sąd I instancji nie świadczy o naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów – Sąd nie ustalił wszak jakoby wnioskodawca pracował pod ziemią,

lecz o niewłaściwej subsumcji prawidłowych ustaleń faktycznych pod odpowiednie normy prawa materialnego, która jednak nie wpłynęła na zmianę ustalenia, że kwestionowany

przez pozwanego okres zatrudnienia podlega zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych. W konsekwencji, Sąd odwoławczy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i ogólne rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je

za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776). Odmienne subsumcja ustaleń faktycznych dotyczących rodzaju zatrudnienia ubezpieczonego w spornym okresie pod odpowiednie normy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

(Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz właściwego zarządzenia resortowego omówiona zostanie w dalszej części uzasadnienia.

Przypomnieć należy, że w okresie od 4 października 1972 roku do 31 sierpnia

1991 roku M. F. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji

i Usług (...) w G. - Zakład Produkcji (...) w N., które wydobywało i przetwarzało kruszywo dla budownictwa, w charakterze ślusarza. Jak wynika z zeznań świadków A. J. i J. S. oraz wyjaśnień ubezpieczonego, złożonych zarówno przed Sądem I instancji, jak i w toku uzupełniającego przesłuchania przez Sądem Apelacyjnym, ubezpieczony zajmował się naprawą maszyn i urządzeń, tj. koparek, spycharek, kruszarek, przenośników taśmowych, koszy zasypowych, koszy przesypowych. Generalnie zadaniem wnioskodawcy było utrzymanie sprawnego ciągu technologicznego, przy czym ciąg górniczy funkcjonujący

w Zakładzie Produkcji (...) w N. miał długość ok. 2 km. Jeśli chodzi o przenośniki taśmowe, wnioskodawca wykonywał obchód w celu sprawdzenia, czy nie są popękane, czy trzeba wymienić rolki nośne. W koparkach wnioskodawca dokonywał napraw np. łańcuchów jezdnych, przewodów, wymiany oleju, w spycharkach – napraw rolek nośnych, kół napinających, w kruszarkach – napraw szczęk. Wszystkich napraw ubezpieczony dokonywał na dworze. W oczywisty sposób dotyczyło to taśmociągów, jeśli natomiast chodzi o maszyny, to podjeżdżały one pod barak, w którym znajdowały się narzędzia, podłączenia do prądu i gazów i tam dokonywano napraw. Ubezpieczony narażony był zatem na działanie tych samych czynników szkodliwych, co pracownicy zajmujący się wydobywaniem, obrabianiem i przerabianiem kruszywa. Praca w Zakładzie Produkcji (...) w N. nie miała charakteru sezonowego. W sezonie letnim pracowano na trzy zmiany, w okresie zimowym - na dwie lub jedną, w zależności od pogody. Ubezpieczony musiał być stale obecny na terenie zakładu w celu zapewnienia utrzymania prawidłowego ruchu maszyn i urządzeń, jedynie do poważniejszych awarii sprowadzano pogotowie techniczne ze S.. Od dnia 15 grudnia 1986 roku powierzono wnioskodawcy funkcję brygadzysty, nie było jednak sporne, iż wykonywał on nadal prace ślusarskie na równi z członkami brygady.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny nie ma wątpliwości, że w spornym okresie zatrudnienia od 4 października 1972 roku do 31 sierpnia 1991 roku M. F. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w charakterze ślusarza remontowego, a nie – jak wynika z dużej części dokumentów znajdujących się w jego aktach osobowych oraz ze świadectwa pracy z dnia 31.08.1991 r. oraz świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 01.09.2000 r. – ślusarza warsztatowego i że pracę tę należy zakwalifikować jako bieżącą konserwację agregatów i

urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, który to rodzaj pracy wymieniony został w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. – Dział XIV – Prace różne, poz. 25 oraz w Dziale XIV, poz. 25, pkt 1 załącznika do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 01.08.1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz. Urz. MBiPMB z dnia 6 grudnia 1983 roku, Nr 3, poz. 6). Podstawowymi pracami wykonywanymi na oddziale będącym w ruchu były natomiast prace polegające na wydobywaniu, obróbce i przeróbce surowców skalnych, wymienione w Dziale I – W górnictwie, poz. 3 rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. oraz w Dziale I, poz. 3 zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 01.08.1983 r.

Jak przyjmuje się w utrwalonym orzecznictwie, dla oceny, czy pracownik wykonywał zatrudnienie w warunkach szczególnych istotne znaczenia ma rodzaj faktycznie powierzony mu pracy, a nie nazwa zajmowanego stanowiska. Przytoczone powyżej ustalenia faktyczne jednoznacznie zaś wskazują, iż praca wnioskodawcy polegała na bieżącej konserwacji

i naprawie maszyn oraz urządzeń znajdujących się w zakładzie produkującym kruszywo, spełniającym warunki do uznania za go „oddział będący w ruchu” w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Do stałych obowiązków ubezpieczonego należało bowiem dbanie, aby wszystkie maszyny i urządzenia były sprawne, tj. pozostawały w ciągłym ruchu, umożliwiającym nieprzerwaną pracę zakładu.

Jak już wskazano na wstępie odmienna subsumcja ustaleń faktycznych co do pracy wykonywanej przez ubezpieczonego w Zakładzie Produkcji (...) w N. pod odpowiednie normy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz właściwego zarządzenia resortowego tj. zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i (...) Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r.

nie wpłynęła na zmianę kwalifikacji spornego okresu zatrudnienia jako okresu pracy w warunkach szczególnych.

Ze wskazanych powyżej względów zaskarżone orzeczenie Sądu I instancji należało uznać za prawidłowe. Zarzuty podniesione w apelacji nie są tego rodzaju, aby mogły skutkować zmianą bądź uchYLENIEM wyroku Sądu Okręgowego. Sąd nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów, a naruszenie prawa materialnego, nie będące jednak zarzucanym naruszeniem art. 184 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 2

i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r., nie wpłynęło na prawidłowość rozstrzygnięcia. Udowodnienie przez wnioskodawcę, iż pracował w szczególnych warunkach przez okres przekraczający 15 lat, przy czym bezspornie spełnił on pozostałe warunki, od których zależy prawo do emerytury, skutkuje uznaniem, że wydana przez organ rentowy decyzja jest błędna, a żądanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny, działając na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację organu rentowego, jak w sentencji wyroku.

SSA Grażyna Czyżak SSA Lucyna Ramlo SSO del. Joanna Janiszewska - Ziolek